Де ділися феї?
Про них щось давно
Не чутно.
Вони розпрощались, напевне, з землею,
Пішли десь у море, на дно,
Або у небеснім роздолі
Шукають кращої долі.

Що ж мали робити, бідні?
Вони були безробітні!
Сиділи у замку старім день при дні,
Всі невеселі, усі смутні,
Марніли з журби і скорботи —
Ніхто не давав їм роботи.
Послали вони у світи представницю,
Чи відьму якусь, чи так чарівницю,—
Може б, вона їм де службу знайшла.
Та відьма була
Худа й мала,
Сама — як дрючок,
А ніс — як крючок,
І все тремтить, як в мороз сирота
(Ходила вона без пальта).
Як тільки та відьма додому прийшла,
Всі феї —
До неї:
— Ну як, мала?
Скажи, де була,
Що ти виходила,
Яку ти службу для нас найшла?

І відьма феям відповіла:
— Страшні-страшнющі на світі діла,
Аж волос угору лізе —

Кругом безробіття й криза...
Де вже я не шукала,
Де вже я не питала,
Як уже я не просила —
Не помагає ніяка сила!
Усе без діла,
Усе дарма,
Для вас роботи ніде нема.
Кому ті казки потрібні? —
Скрізь голод, холод, злидні.
Людей притисли нестатки —
Борги, податки, видатки,
Плати за квартиру, за газ...
Старі все чекають пенсії,
Та довго затримують десь її...
Кому вже тут буде до нас?

А ще подейкують люди —
Війна незабаром буде.
Я бачила, як крокували
По вулиці три генерали —
Такі пикаті, пузаті,
На них мундири багаті,
За ними — танки, гармати
І міномети горлаті...
Ледве-не-ледве од них я втекла!
От які, сестри, на світі діла,
От які всюди порядки...
От тут і живи...
Не знаю, як ви,
А я пакую манатки
І геть звідсіля без оглядки.

Давай тоді феї готуватись до втечі,
Давай вони пакувать свої речі.

Який зчинивсь переполох —
Ох, ох!
Прекрасна фея синьокоса
Стала з тривоги сивоволоса;
У бідної Білосніжки
Від хвилювання підгиналися ніжки;
Маг-чародій
Забув свій жезл чарівний;
У Червоної Шапочки
Загубилися тапочки;
А Попелюшка
Не знайшла капелюшка...
Нарешті зібрались, на хмару сіли
І світ за очі полетіли.

Лишили вони невеселе видовище:
Там, де був замок, стало пустовище,
Зачарований ліс
Кропивою заріс,
По Сонній Красуні
Комашня уже суне,
Залазить у вуха, у ніс...
Страшно і сумно!

Прохають даремно тепер малюки:
— Бабусю, дідусю, кажіть нам казки —
Забула, —
Зітхає бабуня.
— Забувсь. —
Позіхає дідусь.

Як феї пішли, то й казки забулись.
Як же зробити, щоб феї вернулись?
Я людям би ось що пораяв:
Піти до вояк-генералів

Та й попросити: — Пани генерали!
Чи не дали б ви звідси драла?
Летіть собі з богом на Місяць, на Марс,
А хочете — й за Марс, тільки далі від нас.
Стріляйте, бабахкайте там досхочу.
Аби на Землі вас ніхто не почув.
Коли вам стрільба та пальба до вподоби,
Хай ранком вас будять снаряди і бомби,
Нехай кулемети,— їх любите ви,—
Вечірні татакають вам молитви,
Хай сняться вночі вам трофеї,
А ми заживемо веселі й раді
У щасті, в достатку, у мирнім труді,—
Тоді
До нас вернуться феї.